

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Veritates Æternæ Ex Prima Hebdomade Asceseos
Jgnatianaè Petitæ**

Vogel, Matthäus

Constantiæ, 1731

Consideratio VII. De Consequentibus Mortem Hominis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60667](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60667)

Libera me Domine! Ut me in hora mortis confortes; ut contra insidias dæmonis defendas; ut in manus tuas animam meam suscipias, Te rogo, exaudi me! Miserere mei!

Ad B. Virginem. Sancta Maria Mater DEI ora pro me nunc & in hora mortis meæ! O potentissima morientium Patrona, sub tuum præsidium confugio! Non est auditum, quemquam à te derelictum. Ne deferas, ne derelinquas me in hora illa, è qua pendet æternitas mea! *Ave Maria &c.*

Ad Sanctos. Omnes Sancti, vos præcipuè, quibus sacra est dies illa, quæ mihi viventi ultima erit, assistite mihi in hora mortis meæ! Tu Angele DEI, qui Custos es mei, me tibi commissum pietate superna, in illa hora custodi, rege & governa! S. Archangele Michaël defende me in prælio, ut non peream in tremendo iudicio! *Recita Litanias de omnibus Sanctis.*

Consideratio VII.

De Consequentibus Mortem Hominis.

Recitatâ oratione consuetâ, imaginare tibi hîc quidem Corpus mortui exanime, debile, deforme, ad sepulchrum delatum, humi defossam: ibi verò Animam coram tribunali divino comparentem. Roga gratiam agnoscendi ea, quæ circa Corpus & Animam mortui eveniunt, ut exinde ad majorem Animæ curam movearis.

Pars

Pars I.

Quid circa Corpus mortui agatur.

Doctrina. Mori hominem, est Animam à Corpore separari. Abeunte Animâ homo mori dicitur. Abit ergo Anima; remanet corpus sine motu, sine sensu, sine auditu, visu, gustu, tactu, odoratu; nihil petit, nihil renuit; ut cunque cum eo agas, tacet. Elapsis horis aliquot, jam incipit tabescere; foetore suo fugat homines; ergo loculo includitur, effertur domo, humi defoditur, ne auras inficiat. Ibi obferatum, desertum ab omnibus, ô quàm visu horridam speciem induit! Tetram in saniem diffluit; vermibus hinc inde prorepentibus cedit in pabulum; paulò post præter ossa & pugillum pulveris nihil superest. O vidisses semel corpus tale putrescens! vidisses, quomodo delicatulae illae manus, illi oculi, illa labia, illa genæ a turpissimis vermibus undique deformatae & arrosae fuerint; vidisses prorsus diversam à priore speciem. Vidit S. Borgias Isabellæ defunctæ corpus, quæ antea pulchritudinis prodigium habebatur; vidit & exhorruit, mundique vanitatem exinde agnoscens, exclamabat: Statuo, posthac mortali Domino non servire. Vidit juvenis alius defuncti Patris sui nobilissimi corpus vermibus exesum, & eheu! inquit, bat, his ergo laboramus? his corpus nostrum nutrimus? huc forma corporis recidit? huc pulchri-

pulchritudo delabitur, quæ miseros adeò fascinat? An ullus hominis decor, ulla species digna est amore hominis? nequaquam sanè. Corpus consideravimus; sed ubi amici hominis hujus defuncti, qui latus antea stipabant assidue? quò avolârunt consanguinei? quò famuli? quò sodales? quò condiscipuli? O Studiose! quis mortuum comitatur? nemo. An nec illi, qui individuos se fore socios professi sunt? nec isti. At illi saltem, qui fidem jurârunt, quibus defunctus sæpe etiam relicto DEO adhæsit? nec isti. Fugiunt omnes, omnes avolant, omnes defuncti etiam memoriam deponunt. Nemo mortui corpus, nemo animam comitatur. Vix claudit miser oculos, clausa est & finita omnis humana amicitia, etiam eorum, quorum causâ defunctus fortassis æternùm inter inferos patitur. Mortui aspectum etiam ferre nequeunt, nares obturant, domo abeunt, cadaver auferri curant. An nec amici recordantur defuncti hujus? quamdiu campana lugubrè insonat, recordantur, & amissi desiderium mœstis vocibus, profusis etiam lacrymis testantur: cadavere autem humi clauso, suam quisque domum repetit, ad delicias priores & negotia revertitur, memoriam defuncti omnem deponit, ac si nunquam ante extitisset. Nunquid ita fieri solet? quære ex te ipso, an ita affectus sis erga eos, quos vel ex amicis, vel sodalibus, vel condiscipulis tuis mortuos vidisti? an propterea multùm affligeris? an à lusibus, aut recreatione ideo cessas?

P

mini-

minimè. Sic tu cum aliis agere soles; sic alii agent tecum.

Reflexiones. I. Ergo huc recidit omnis humana gloria? huc pulchritudo humana? huc corporis tantopere dilecti decor? ita est, huc recidit; huc recidet & corpus tuum. Serio expende hoc: aspice manus has tuas, hos crines tantâ vanitate comptos, hos pedes, hos oculos, hanc faciem tuam; aspice corpus tuum, & dic: hoc corpus, hæc facies, hi oculos, hi pedes, hi crines, hæc manus putrescent breviter vermibus cedent in pabulum, nil nisi pulvis erunt. Res certa est. Corpus tuum, quod iam vestitum splendide per compita insigne ad præbet spectaculum; quod adeò sibi de forma sua, de valetudine, de robore gratulatur; quod per dapes exquisitas, per excessum in cibo & potu faginando, omnique gaudierum genere recreando tam sollicitè studes, tuum hoc corpus putrescet, in vermes, in foetorem abibit. Sic factum est Regibus, sic Studiosis, sic summis, sic infimis; nec est inter cineres istorum distinctio, aiebat Aloysius, nisi quòd cineres Magnatum gravius foeteant. Quid concluditur hoc certè; ergo decor omnis in corpore, omnis pulchritudo & potentia vanitas est. Vanitas vanitatum, & omnia vanitas. In idem oculi clauduntur omnia. Quàm breve festum est hæc mundi gloria! ut umbra hominis ejus gaudia! cur ergo vanitati huic tam sollicitè servimus? An non inexculabilis est, & amo-

amore pulchritudinis humanæ peccare audet cogitatione aut opere? quomodo amare potest homo prudens speciem illam, quæ paulò post esca vermium, putredo & abominatio erit, amare, inquam, cum offensa DEI? Tu averte oculos tuos, ne videant vanitatem; aut si forma humana oculos tuos mentemque fascinare quærit, finem respice, temetipsum alloquere: & quæ ista tandem pulchritudo est, quam vermes & bufones arrodent? hujusne ego amore me æternum perdam?

2. Putrescet corpus; ergo insanus est, qui illud adeò delicatè habet; ejus amore declinat, quidquid asperum aut molestum in DEI servitio potest occurrere, nolendo v. g. ferre calorem, frigus & c. dum DEI causa vel obedientia exigit; abominando omne mortificationum genus, ut sunt jejunia, cilicia, flagellationes & c. Insanus est, qui tanto studio curat corpus certò abiturum in cineres; qui nullum ei gaudium etiam illicitum denegat; qui omnia agit, ut corpori bene sit. Insanus est, qui corpus, putridum hunc truncum relicta etiam animâ curat, imò animæ præponit, animam æternæ damnationis periculo exponit, ut corpori voluptatem procuret, ut corpori bene sit, ne corpus mortificetur. Insanus est, qui, ut corpori voluptatem sæpe tantum momentaneam procuret, DEum deserit, animam Diabolo vendit, se inferorum pœnis adjudicat. O amentia! ô vesania! & quàm communis est!

P 2

quid,

quid, quæso, spectant labores humani omnes? quid studia? quid vigiliæ? quid negotia? Ut corpori bene sit, ut habeat vestes, quibus ornentur, ut habeat cibos, quibus recreetur, voluptates, quibus oblectetur. Sed quid Anima? quid pro hac agitur? quâ curâ ei cibos, vestes, aliâque necessaria procuramus? Ah pudet dicere! scilicet truncus ille putridus, illa vermium esca, illa bufonum habitatio, corpus certò in cineres, faniem & fœtorem abiturum, res digna est, quæ majore colatur studio, ac Anima immortalis, pulcherrima, una. Quid tu egisti hactenus? an pari laborasti insaniâ? an non sapere, ut corpori bene esset, ut ei voluptatem aliquam procurares, per illicita consortia, per otia, per gulam, per somnum otiosum, per inertiam, animam neglexisti? DEum offendisti? Aut edisserere, quid egisti pro anima tua? quid pro corpore? Ornabas corpus, lavabas, sanabas, recreabas, lædebas in nullo. Anima quid? an lavabas per pœnitentiam à peccatis? an ornabas per actus virtutum? an pascebas esurientem panem Angelico? an æquè ut corpus curasti? an excusabilem te coram DEO fore credis, si tantum labores pro corpore, cujus putrefactionem impedire non potes; si nihil agas pro anima, quæ æternum victura est?

3. Fugiunt amici omnes, socii, noti & consanguinei; deserunt mortuum, omnem ejus curam deponunt & memoriam; aiunt quasi, quod Pharisei Judæ: tu videris. Tu videris, quod DEO

DEO respondeas, quid agas. Quid ad nos? ô præclarum veræ amicitiaë specimen! ô fidelitatem dignam, quam tanto labore emas & sumptu. An non insanissimus est, Studiosè, qui amicitiam humanam & benevolentiam tanti æstimat, ut ejus conservandæ aut obtinendæ gratiâ DEum offendat? DEI gratiam & amicitiam negligat? Et hoc quoties, quæso, ab insanissimis fieri videmus? quoties à te factum esse recordaris? An nunquam, ne displiceres socio, DEum offendisti otiano, superfugiendo è templis, accedendo loca illicita &c. an nunquam ex respectu vano bonum aliquod omisisti, ne ridereris fortè à sociis tuis? quid hoc aliud erat, nisi negligere amicitiam DEI, ut humanam obtineres? quid erat, nisi quasi dicere: offendatur DEus; perdatur amicitia DEI; amittatur gratia DEI; fiam inimicus DEI; displiceam DEO; modò non displiceam homini; modò non sim inimicus hominis; modò huius gratiam non perdam; majore apud me loco est gratia hominis, quàm DEI: hominem servabo, perdatur DEus. Non exhorrescis ad voces has? Tuæ erant, quoties in hominum gratiam offendere ausus es DEum.

Affectus. Domine DEus, confusio cooperuit faciem meam, dum meam mecum cogito insipientiam. An major à me insania excogitari potuit, quàm ut tantopere de humana amicitia sollicitus, tuam, quæ sola & vera amicitia est, negligerem? ah quid proderunt mihi socii illi

mei, quid proderunt! quid prodesse, si etiam
 vellent, possent? deserent illi me, me relicto
 vivent. Ego desertus & solus quid agam? O
 insania mea! Tu, tu Domine solus, & verus
 amicus es; tu in necessitate non deseris. O
 utinam tuam amicitiam majore studio quæsi-
 sem! pœnitet, ô Jesu, ex corde meæ me insaniam
 detestor stultum meum de tua & humana ami-
 citia iudicium. Detestor item alteram meam
 insaniam, quâ plus pro perituro corpore, quam
 pro immortalis animæ sollicitus fui. Tu, domine,
 qui fecisti mecum secundum magnam mi-
 sericordiam tuam, illustrando, ut veritates ma-
 ximas hodie cognoscerem, hanc adde gratiam
 ut ignoscas culpam suam deprecanti, confes-
 tesque meliora proponentem. Serva, ô DEUS,
 animam meam, ne pereat, corpus quod attingere
 non curo. Posuisti tu legem, Domine, ne
 putrefiat corpus hoc; accepto hanc legem, ma-
 jora meritis supplicia: accepto privatione
 sensuum meorum; quia januæ fuerunt, per
 quas peccata intraverunt in animam meam. Ac-
 cepto putrefactionem in pœnam illecebrarum
 quas prætulisti amanti tuo: accepto solitudine
 corporis in sepulchro ad reparandam injuriam
 quâ te affeci sectando societates & amicitias
 veras. Puni, Domine, corpus hoc; digna fac
 tuis recipiat; servire etenim tibi debebat
 lius; animam solummodo meam, animam
 eam, animam immortalem serva.

Proposita. Huius ego deinceps majori
 quam

quàm corporis curam geram. Volo salvare animam meam; corpus enim à putrefactione servare non possum; cur ergo tantopere ei laboro? volo salvare animam meam. Hinc 1. Nunquam Animæ salutem periculo exponam, ut corpori bene sit, per illicitam voluptatem in potationibus, consortiis turpibus & c. in ullo peccato. 2. Corpus meum sæpe affligere in rebus saltem levibus conabor, voluptates etiam licitas ei subtrahendo, ut animæ bene sit: patiatur corpus calorem v. g. & frigus, dum versandum est in schola, in templo; patiatur laborem in studiis, licet ei non sapiat; patiatur subinde abstinentiam ab aliquo cibo, aut gratiore ejus parte; patiatur cilicium & c. ut animæ bene sit. Volet corpus meum ambulare, dum studendum est; negabo ei voluptatem hanc. Volet confabulari, dum orandum est; non permittam. Volet templo se subducere ex tædio vel incommoditatis metu; non fiet. Volet somno indulgere, potui, gulæ; non patiar. Pro Anima laborabo melius; & si corpori hactenus dedi tot annos, par est, ut animæ dem dies paucos fortasse reliquos; si corpori de horas pro somno, par est, ut & Animæ dem horam pro Sacro, pro Examine, pro Confessione & c. 3. In hoc etiam curabo animam; si sordida est per peccatum, lavabo per Confessionem seriam, & quotidianum vesperi examen: cibabo sæpius esurientem Animam pane Eucharistico devotè suscepto, auditione concio-

num,

num, lectione spirituali & c. salvabo Animam.

4. Omnis corporis species in foetorem definet; hinc cavebo, ne aliena pulchritudo mihitentationes excitet; avertam oculos meos, aut cogitabo, quam deformis paulò post futura sit hæc ipsa pulchritudo, adeoque amore indigna. 5. Quia socius me nullus, nullus amicus comitari volet, aut poterit, DEI uniusquam gratiam, qui comitari & juvare me potest. Nunquam ergo ex respectu vano bonum aliquod omittam, multò minùs peccatum aliquod faciam, ad quod me Socius invitat, vel ne irridear ut scrupulosus: non obsequar homini, qui me à studiis aut pietate avocat. Rideant me, & illudant alii, non curo; nocere non poterunt, si tu, ò DEus, me non deseras.

Petitio. Te ergo, quæsumus, Domine, tuis famulis subveni, quos pretioso sanguine redemisti! dedisti gratiam, ut post agnitam cæcitateam meam hæc proposita facerem, da jam gratiam, ut facta impleam, tibi que uni adhaeream in tempore & in æternitate. *Pater Ave.*

Pars II.

Quid circa Animam mortui agatur?

D*octrina.* Rem terribilem aggredimur. Eo momento, quo Anima separatur à corpore Anima sistitur tribunali Divino, ad dandam de tota vita rationem, accipiendamque pro tota æter-

æternitate sententiam. O quàm terribilia paucis vocibus audivisti ! pauca ordine expendamus. 1. In ipso loco, quo homo moritur, in ipso momento, Anima sola, deserta ab omnibus, sistitur tribunali Divino. Angelus Custos exhibens, velut in libro, opera bona omnia ab homine illo, dum viveret, facta: adest dæmon exhibens pariter opera mala omnia, omnes cogitationes & verba contra Dei legem prolata aut habita. O quis terror Animæ solius, desertæ, videntis opera sua, & coram iudice consistentis! 2. Quis ille Judex? an talis, quem vel corrumpere possit Anima, vel flectere precibus, aut decipere? procul ista. Judex est infinite sapiens, cui nihil potest occultari: inflexibilis, quem nihil possit mitigare: omnipotens, cui nihil valeat resistere: Judex multis de causis timendus: Judex ille ipse, quem vivens homo contempsit, offendit, conculcavit; Judex qui sola reorum merita attendit, non potentiam, non opes, non lacrymas: Judex, qui Assueros, Alexandros, aliósque innumeros, licet coram orbe maximos, quia tamen peccatorum reos, velut infimæ sortis quisquillas ad orcum dejecit. Scilicet non hæc apud illum valent decora, quæ nos homines solent excæcare; sola valet virtus, sola pietas. Judex, qui jam Salvator noster est, & Advocatus, paratus ad dandam petentibus veniam; tum temporis verò implacabilis, inexorabilis Judex. Ah quis non timeat eum habere Judicem, cujus jam le-

P 5

ges,

ges, monita & minas contemnit? incidere in manus DEI viventis & Judicis horrendum est!

3. Quid aget Anima coram Judice hoc? rationem de vita tota reddere cogetur. O tonitru! rationem de tota vita, de cogitationibus, de verbis, de operibus, de omissionibus, de beneficiis, de peccatis: rationem tantò gravio- rem, quantò plura à DEO Judice accepit beneficia. O Anima! quot verba uno die loqueris? illa verba, illæ cogitationes non evanescunt: omnia licet tuo judicio parva, annotantur, omnia in hora illa ponuntur ob oculos. *Arguam te, & statuam te contra faciem tuam, dicit DEUS. Amen dico vobis, de omni verbo otioso, quod locuti fuerint homines, reddent rationem de eo in die judicii, dicit Christus. Ergo post exhibita tibi beneficia & recensita quasi singula, dicit DEUS. Redde rationem villicationis tuae. Redde rationem. Ah quid hoc? Nemo credit! nemo credit. exclamabat damnatus, apparens amico suo, nemo credit, quàm rigidam DEUS rationem exigat! Redde rationem, Studiose; Rationem de tot beneficiis creationis, redemptionis, vocationis ad veram fidem. Quid mihi rependisti? an vixisti vitam Christiano dignam? Redde rationem de membris tuis: dedi linguam; quomodo usus es eâ ad laudandum me? cur ad detrahendum, mentiendum, blasphemandum, effutienda turpia eam adhibuisti? & quidem eam linguam, quâ toties sanctissimum Corpus & Sanguinem*

guinem meum suscepisti? dedi oculos, ut aspiceres cœlum, promissam tibi mercedem, ut adhiberes ad gloriam meam: quomodo illis usus es? quid illa curiositas? quid jactus in formam illicitam? quid aspectus inhonestorum & turpium? dedi manus, ut lebares ad me in precibus, ut operareris salutem tuam: quid egisti? cur ad illicita extendisti? dedi pedes, ut illis uteris eundo ad templum, ad scholas, ad loca honesta & licita: cur illis usus es ad cauponas, ad loca illicita, ad consortia suspecta? dedi animam, ut ejus curam haberes summam: cur velut brutum despexisti? cur salutem neglexisti? Redde rationem de tot occasionibus bene vivendi: ecce per anni unius spatium viginti & amplius vicibus debebas accedere Sanctissima Mysteria; poteras sapius. Una susceptio sanctum facere hominem potest; quid iteratæ suspensiones in te effecerunt? quam præparationem, quam gratiarum actionem adhibuisti? quantum temporis impendisti? ecce per anni unius spatium audiisti catecheses quadraginta & plures; colloquia spiritualia ultra quinquaginta; exhortationes in scholis, in cœtibus Marianis multò plures; Sacra audire debebas ultra trecenta. Quomodo his omnibus interfuisti? quo fructu? quâ intentione? Alii, si occasiones istas habuissent, quàm fideliter mihi serviissent! Redde rationem de tempore. *Vocabit tempus adversum me*, ait Scriptura. Ecce dedi annos decem, viginti, aut plures, ut
 mihi

mihî servires, ut pœnitentiam ageres, ut pro cœlo laborares. Quòd necdum damnatus sis ante 6. aut 8. annos, mea in te clementia est: potuisssem te, sicut multos alios in primo mortali peccato permittere mori; & hæreres jam annis 6. aut 8. inter inferos sine ulla redemptionis spe. Quas mihi egisti gratias? quomodo impendisti tempus hoc? an ad agendam pœnitentiam; an ad continuandam audaciam? an studiis & pietati illud dedisti; an verò otio, lufibus, somno, peccatis? Redde rationem de præceptis decalogi, de præceptis Ecclesiæ, quomodo singula observaveris. Redde rationem de operibus etiam piis, quâ intentione, quo fructu persolveris. Redde rationem de omissionibus rerum, ad quas tenebaris.

Quid dices ad hæc, & innumera alia, mi Studiose? hæc tibi, quæ audisti, dicet justus Judex. Quid tu respondebis? quid Anima tua? obmutesces certè, nec habebis, quod proferas. Stabunt autem accusatores tui, & perorabunt contra te. Stabit dæmon, his propemodum verbis, teste S. August. usus: justissime Judex, hîc est Anima, quæ contra vocationem suam tam impiè egit, te contempsit, mihi obedivit; noluit esse tua per gratiam; ergo mea sit per pœnam. Ego pro ea, pro homine hoc, nec alapas accepi, nec flagella sustinui, nec cruorem profudi; mihi tamen servivit, te relicto; ergo mihi eam adjudica. Vide tot peccata, quæ admisit. Damnâsti me ob peccatum unum; ergo,

si iustus es, ob plura & graviora peccata damnanda est hæc Anima. Ita Dæmon. Stabit & Angelus, jam Custos, postea accusator tuus: dedisti me, Domine, homini huic, ut ei adesset, eum custodirem: custodivi à tot periculis; monui, terrui, rogavi; nihil profeci: noluit morem gerere monitis meis; me contempsit; minantem risit; rogantem explosit. Stabit & Conscientia tua scelerum tuorum testis rigidissima. Teste S. Chryl. ipsa Christi Passio, ipsa Vulnera, Crux ipsa Christi contra te perorabit. Quid ergo ages miser? quò te convertes?

Locum te excusandi & defendendi Christus non negabit, imò teste Scripturâ dicet: *Narra, si quid habes, ut justificeris.* Hoc est: affer, si habes excusationem aliquam. An occasiones defuerunt? an nescivisti ista? an non sæpe tibi inculcata sunt? an non monita data sunt? quoties te vocavi, monui, invitavi per inspirationes? quoties per exhortationes in scholis? an non subinde compunctus es in exhortatione, in colloquio spirituali, & tecum cogitasti: hæc via bona non est: sic ad Cælum non pertingam? An non, dum audivisti aliquem e discipulis tuis mortuum, territus es, cogitans: ego si morerer, quomodo mecum ageretur? Dum audisti exemplum de damnato, an non occurrebat hæc cogitatio: Nunquid & ego possum damnari? Affer, si quid habes, quò te excuses. Nunquid sciebas rationem dandam esse severissimam? nunquid audiisti, quâ ratione legis

gis meæ prævaricatores puniverim? Narra, si quid habes. Quid habebis, mi Studiose? Magistro aut Professore facile te excusas; quia fallere hunc potes; mendacio hunc circumvenis, & ceu re bene gestâ gloriaris. An & apud DEum sic fore credis? Cave, somnias. DEus non irridetur. Scrutator renum est. Quid ergo ages? S. Bern. verè asserit: *Negare non poteris, non excusare, non appellare, non fugere, non impetrare veniam, non habere refugium.* Observa singula, ultimum præsertim. Non habebis refugium. Ubi enim? an apud Christum? Judex est, non ultra Salvator: clausa est misericordiae janua. An apud B. Virginem? desinit & illa esse Mater clementiæ. An apud Sanctos? non agnoscent te; quia nec eorum monita curasti, nec exempla. *Jerusalem, quis miserebitur tui?* quærit Scriptura. An fortè locii tui? veniant & opitulentur; ita DEus dicet: cur me invocasti? invoca illos, quorum amicitiam quærebas, mea contemptâ, illi ferant opem. Ah quid sum miser tunc dicturus?

Quò usque tandem ista? finiam, sed ut spero non absque horrore tuo. Ubi ista, quæ dixi præcesserint omnia, feretur in te, in animam tuam Sententia pro tota æternitate: si in peccato gravi decedas è mundo, sententia damnationis perpetuæ eo momento in te feretur. recede à me, maledicte, in ignem æternum. Ah Cœlites! ô terror, quò me rapis? ô quo pavore hanc Judicis vocem exciperes, si eam audire con-

contingeret, quod DEus avertat! quid diceres? quò te converteres? tu idipsum considera. Hoc certum est, ubi primùm lata fuerit hæc sententia, arreptus à dæmone, frustra DEum Superòs-que inclamans, deturbaberis ad Tartara sine termino cruciandus. Si verò absque peccato decedas, suavissimam Christi vocem percipies, quâ aut illo adhuc momento, aut post toleratas purgatorii pœnas ad æternam requiem invita-beris. Hic finis, hic terminus est eorum, quæ circa te secundùm Animam tuam agentur post mortem tuam.

Reflexiones. Quales cogitationes ascendunt in animo tuo, mi Studiosè? an non salutari horrore concuteris? Reus capitalis cujusdam supplicii humanam formidat justitiam; & tamen non nisi de brevi supplicio agitur: quantò magis justitiam illius DEI formidandam esse fatebimur, qui ad æterna nos potest deturbare tormenta? Job vir Sanctus absque horrore cogitare non poterat terribile hoc judicium; hinc in omnibus actionibus suis timuit; quia de his reddendam esse rationem agnovit coram Judice severissimo: *Verebar omnia opera mea, sciens, quòd non parceres delinquenti.* Quomodo ergo tu securus & quietus vivere potes? nullum momentum est, quo non comparere possis coram Judice isto, & necdum times? Timor salutaris primum esto documentum. Jam ad reflexiones particulares.

I. Si

1. Si in ipso loco, ubi moreris, locus est iudicii hujus terribilis, ergo si in hoc cubiculo, in quo jam peccas, moriaris, ex hoc rectè descendes ad inferos; quia in hoc iudicatus, sententiam feres exitii sempiterni. Ita est. An non hæc una cogitatio potens abundè sit, ut te à peccato abstrahat? noli peccare in ullo loco graviter: cogita: quis scit, si hoc in loco pecco, moriar, & ex hoc descendam ad inferos.

2. Tu reus stabis coram Iudice tuo, solus, desertus ab omnibus, frustra ab ullo expectans opem. Quid igitur tantopere hominum gratiam quæris, relictâ etiam divinâ? Videte, quod ego sim solus & non alius, ait DEus Deut 32. qui scilicet juvare vos possit. O nunquam satis deplorandam hominum insaniam, qui placere illis quærunt, à quibus se difficillimo tempore defendendos sciunt; non verò illi, à quo solo se juvari posse credunt; qui pluris æstimant, quid dicturi sint homines, quorum iudicium & verbum ludibrium ventorum sunt, quàm quid Iudex, cujus sententia est ponderis infiniti, qui & salvare nos potest & damnare; qui magis metuumus offensam & irrisionem hominis, quàm offensam illius, qui potest & corpus & animam perdere in gehennam! An tu quoque ex horum numero es? an posthac eris? ah sape, & nunquam ita metue hominum dieteria, ut ideò induci te patiaris ad offendendum Iudicem quocunque deo in peccato; non ita quære favorem hominis, ut divinum posthabeas. Amico ad peccatum

te invitanti dic : Magni quidem facio gratiam tuam, sed majoris divinam; si tibi obediam, & agam, quod contra DEum est, in judicio aliquando mihi soli reddenda est ratio, tu me juvare non poteris; ergo non succenseas mihi, si te non audiam: plus debeo DEO, quàm tibi; plus à DEO boni aut mali accidere potest, quàm à te. Sic locutus est Paulus Actorum 4. quærens: *Si justum est in conspectu DEI vos potius audire, quàm DEum, judicate.*

3. Exhibebit post mortem tibi Angelus Custos opera tua bona, dæmon mala. Nunquid optas videre multa bona, ingentem eorum numerum? optas videre peccata omnia per pœnitentiam deleta? ergo jam incumbe in bona opera quotidiana: dele per pœnitentiam peccata: cave, admittas nova, ne dæmon ingentium eorum numero te terreat.

4. Judex erit idem, qui jam Salvator est; idem quem jam offendis; quem irreverenter suscipis, Judex potentissimus & inexorabilis; ergo nihil à te stultius fieri potest, quàm si eum jam offendas. Stultus est, qui illius audet iram lacerare, quem omnium fortunarum suarum arbitrum fore novit. Veneraris eum, quem judicem esse scis in causa aliqua tua; curas eum reddere & servare tibi benevolum: et ecce Jesus Christus judex tuus erit in causa gravissima; in ejus manu salus & damnatio tua erit. Hunc Jesum tuum audes offendere? audes ea facere, quæ ei displicere scis? ô te amentissimum! Nunc
sal-

saltem age ea, quæ hunc tibi judicem conciliare possunt, opera scilicet bona; observa mandata DEI, exercitia pietatis devotè obeas. Jam ad huc Jesus, adhuc Salvator est. Cave, ne eum irreverenter tractes, præcipuè in S. Communionem; memor semper esto hujus: Jesus iste me judicabit pro æternitate.

5. Ratio erit terribilis & accurata; ergo invigila tibi, ut omittas ea, quæ rationem hanc tibi possunt facere terribiliorem; fac, ut rationem illam allevies, emendando nimirum te in illis, de quibus audivisti, strictam adeò rationem à te petendam; quæ verò jam admissa sunt, sermone Confessione & frequentibus tui ipsius abnegationibus expiando. Relege superius dicta, & vide, qua in re potissimum emendatio sit necessaria; in eorum emendationem incumbere: ad judicium illud te optimè parabis. Studiosè prudens multo tempore se ad examen paratum non expectat ipsum examinis diem: ita & tu age. Quære ex te sapè illud, quod S. Jobus dicit: *Quid faciam, cum surrexerit ad judicandum Dominus, & cum quaesierit, quid respondebo ei? Quid respondebo, cum quaesierit, quomodo impendiderim talenta mea, tempus, sanitatem, sumptus parentum &c?*

6. Excusationem habebis nullam: ergo utentis talentis tuis, tempore &c. dum habes; alioquin perditio tua ex te.

7. Sententia, quæ in te feretur, aut erit terribilis, aut jucundissima: terribilis, si in peccato

cato decedas; jucunda, si in gratia. In manu tua est per DEI gratiam eligere sententiam, quam voles. Fuge peccatum: si verò illud perpetrâsti, mox per contritionem & confessionem deleas.

Affectus. Jesu Christe, pro me Crucifixe, te in effigie tua amplector, jam Salvatorem, postea Judicem meum. O Jesu, ergo coram te comparandum mihi est aliquando? ergo tu eris, qui rationem vitæ à me exiges? tu, qui sententiam pro tota æternitate in me feres? Credo, Domine, tu enim revelâsti ista omnia. Sed quomodo ausim oculos meos levare ad te, quem toties offendi? Ah Jesu, culpâ rubet vultus meus, supplicanti parce DEUS! commissa mea paveo, & ante te erubesco! O quomodo erubescam coram te, quando conspiciam peccata mea omnia, orationes sine reverentia, Missas sine attentione, Sacramenta sine devotione, templa parùm honorata, tempus malè impensum, inspirationes neglectas, sumptus perditos, & mille alia scelera? O mi Jesu, quid dicam, si mihi tot tua beneficia, tot mea peccata exhibebis? quàm horrendum est incidere in manus tuas! ad quem tunc confugiam? quid sum miser tunc dicturus? quem Patronum rogaturus? si de omni verbo otioso rationem petes, ô Jesu, quid fiet de tot illis colloquiis cum aliorum etiam scandalo habitis? quid de tot cogitationibus? de tot operibus nefariis? O Jesu, frustra tum temporis rogabo veniam,

Q²

quia

quia inexorabilis eris. Nunc ergo, nunc, mi Jesu! dum tempus est miserendi, advolvere pedibus tuis, & veniam rogo. Ah non intres in iudicium cum servo tuo! ne in furore tuo punias. Juste Judex ultionis, donum fac remissionis ante diem rationis! meritus sum, fateor, æternæ damnationis sententiam, vel ideò, quia te Judicem meum adeò protervè ausus sum offendere: sed ô Jesu, jam Salvator es; jam tuum proprium est misereri & parcere; jam rogo veniam: esto mihi jam Jesus, & salva me & miserere mei! Ingemisco tanquam reus, culpâ rebet vultus meus, supplicanti parce DEUS! parce Jesu!

Proposita. Posthac alius ero; conabor sic vivere, ne justè timere cogar infelicem sententiam. 1. Quia tum temporis optabo videlicet multa bona opera, mala verò nulla aut rite expiata; peragam jam quotidiana opera mea bene, peccata fugiam, præcipuè hoc, quod me maximè terreret. 2. si occurrit tentatio ad peccatum, cogitabo: Ecce è loco hoc potes recedere descendere ad inferos, si moriaris; & sic me absterrebo. 3. solus debebo comparere coram Judice; hinc tandem me generose vincam; & ejurandum omne suspectum consortium; nec curabo, an placeam lociis, aut displiceam; meo dè placeam DEO Judici: nec obsequar illis, si me à pietate avocabunt, aut ad hoc vel illud scelus incitabunt. 4. Quia Jesus erit Judex meus, omni modo cum mihi conciliare jam qua-

ram per bona opera ; præcipue dum in S. Eucharistia suscipiam , eum rogabo , ut aliquando mihi sit propitius. 5. Ad rationem illam severissimam me parabo jam per accuratam Confessionem ; deinde per omissionem earum rerum , quæ mihi maxime terribilem illam rationem redderent. 6. Quia sententiam infelicem timeo ; hinc vivam jam ita , ut merear accipere felicem pro tota æternitate.

Petitio. Jesu Christe , hæc desideria de tua miseratione concepisti , concepta depono ad pedes tuos mei amore cruci affixos : unum rogo , da gratiam , ea accuratè implendi : perfice in me , quod operari cœpisti per gratiam tuam. *Anima Christi &c.*

Ad Deum Patrem. O Pater æterne , qui omne judicium dedisti filio tuo , ago gratias immensa bonitati tuæ pro concessa veritatum adeo necessariarum agnitione : ago gratias , quòd mori non permiseris me in illo loco , ubi in peccato meo à Judice deprehensus æternæ damnationis sententiam certò sustinere debuissim. Conserva me & deinceps , ô Pater misericordiarum , ut peccata mea ritè expiare , piè vivendo Judicem meum conciliare mihi valeam : ita te rogo per merita Jesu Christi Filii tui Salvatoris mei. *Pater noster &c.*

Ad B. Virginem. O Maria Mater Salvatoris & Judicis mei ! ô qualem filius tuus in me feret aliquando sententiam ? te rogo , pro me pete , ut quiete sempiterna perfruar ! ora pro me apud

Q3

Ju-

Judicem meum, ne damnet me die illo, quo Anima mea egredietur è corpore meo. Impetra efficacem gratiam, ut timore diei illius impulsus vitam sic instituam, quemadmodum tunc instituisse optabo. *Ave Maria.*

Consideratio VIII.

De Judicio Universali.

Recitatâ oratione consuetâ, imaginare tibi judicium illud universale eo modo, quo depingi solet: cogita, te videre Judicem Christum innumeris Angelis circumdatum, à parte dextra beatos, à sinistra damnatos &c. Roga gratiam, terribile hoc Mysterium sic agnoscendi, ut exinde movearis ad vitam sic instituendam, ne in die Judicii ad sinistram, sed ad dexteram Judicis colloceris.

Pars I.

Doctrina. Præter judicium particulare, quod statim fit post mortem hominis, est & aliud universale, quod omnes homines simul complectitur, & in quo sententia etiam fertur in corpora hominum. Instituitur hoc à Christo ideo, ut coram orbe toto hominum virtutes & scelera patefiant, nec non beneficia omnibus collata, & peccata ab eis facta, tum ad confessionem damnatorum, tum ad gloriam beatorum. Erit ergo dies, quo omnes homines congregabuntur in vallem Josaphat, ibi sententiam pro